

cap pressa", i els vas sentint darrere, i tu, o jo en aquest cas, pateixes, perquè creus que no t'han passat però els estàs tallant el ritme, però, amb tot i això, tirem endavant.

La primera parada, a una sinya. Fem un mosset, preparant-nos per pujar la Lloma Bernat. Els habitants d'aquestes contrades sempre han sabut emmagatzemar un bé tan valuós i a l'hora tan escàs. Com per obra de màgia aconseguixen tenir aigua en temps de tanta sequera com la que, malauradament, estem patint. El verd dels llimacs. Dos rencs de tomateres enramades a les canyes, el roig d'alguna trista tomata que encara penja de la planta. El blau del cel. Les rialles dels caminants, que anem menjant, i aprofitem per mirar-nos de més a prop, per conèixer el nom d'algú que t'ha cridat l'atenció, per compartir uns rotllets d'aiguardent... Temps de cacera, el soroll d'una escopeta. La sobtada momentània companyia d'un - millor dit, mig- trist gos perdiguer. Costelles marcades sota la pell, mig sord, mig cec i sense olfacte... Només aquesta barreja de sensacions ja mereix tot l'esforç que havíem fet i el que ens faltava per fer. Sant Miquel de Les Torrosselles. Un parell de fotografies als peus de l'olivera, allò per immortalitzar el moment i el grup, un glop d'aigua i... cap a la Lloma.

És dura, la Lloma!, s'ha de patir per adonar-se'n. Aquí ja no val acoblar-se al ritme d'altre. Ja ets tu i les teues circumstàncies.

Però, com em resulten de gratificants totes les gotes de suor que m'empapen la cara. Què n'és de grat veure que cada pas que pugues és un apropar-te a l'objectiu! Lluny, més lluny, sempre endavant.

I quan t'imagines que vas tota sola amb els teus pensaments i el teu desig de superació, algú t'"enguança" per darrere. I veus que eixe algú és un amic..., llavors, a partir d'aquí, tot canvia: l'esforç és compartit de ben a prop, la pròpia respiració accelerada troba ressò en la

de l'altre company; els, fins ara, solitaris cops de bastó damunt les pedres, es converteixen en un eco dels de l'altre; les forces, encara que minvades, són prou potents com per a apropar-nos al cim de la Lloma.

En ser allà dalt, conscients d'haver aconseguit superar aquest repte un altre any, el pensament torna a voletejar. I, si l'altre caminant enceta un bon tema de conversa, et pots sorprendre a les portes de Xodos escoltant coses tan interessants com la revolució que va suposar per als pensadors del moment el pas del geocentrisme a l'heliocentrisme, amb Kepler i Copèrnic. O de l'entropia i la termodinàmica. O de com és impossible no alterar la trajectòria d'un fotó amb la nostra acció directa. O de com som de rematadament ignorants respecte a l'univers...

I amb aquesta injecció de "sofia", que em confirma un altre cop en la intuïció de la meua petitesa, són les 14:00 i arribem a Xodos.

El dinar. Alegre. Reconfortant. Amb forces renovades haurem de pujar El Marinet i ni la boira espessa ni els problemes de digestió que alguns experimenten - ja els ho dic jo: "cal tenir bon "saque" per a posar-se les botes menjant botifarres, llonganisses i allioli tot i sabent el que encara ens falta!", bé, que res no pot amb el grup.

Acabada la costera, ens reagrupem uns pocs amics, ja en terreny pla. Refresca.

La vesprada fosqueja i ens troba prop de Sant Joan de Penyagolosa, quan algú et fa una pregunta molt directa: "I tu, què vols fer d'aquesta vida?" La qüestió et sorprén de tan directa com et ve. I l'única resposta que jo considere vàlida després de nou hores de camí és: Viu-la envoltada d'amics, de gent que t'has anat trobant fent camí. De joves i grans. D'aquí i d'allà. A qui has conegut i has pensat que valia la pena donar-te'n quan fóra necessari, perquè sabies amb tota certesa que ells també se'n donarien. Perquè t'han acceptat i els accep-

tes. Perquè han confiat i amb qui confies. Amics que t'importen i a qui importes. Que estan al teu costat, com tu vols estar-ne d'ells. A qui t'és grat mirar en els imperceptibles de-talls que es descabdellen diàriament en infinitut de situacions quotidianes. A qui quan, per desgràcia, la distància física i temporal s'interposa no estàs disposta a renunciar...

Viure la vida d'aquesta manera...i, com el viatger d'Itaca, aprendre dels que saben. Això vull fer!

